

YELE FANZİN

Şahlanacak koşmaya hasret, yelesi kesik atlar.

BİZ KİMİZ?

Biz; yazmanın, çizmenin, fikir üretmenin farklı boyutları ile tanışmış kişiler olarak, daha geniş kitlelere ulaşmayı çabalayarak bir araya gelmiş sanatseverleriz.

Bu yola çıkarkenki ilk hedefimiz, bizim gibi sanata her zaman ilgi duymuş fakat kendini göstermek ya da buna şahit olmak için "tarafsız ve yalın" bir alan bulamamış kişilere ulaşmaktı.

Beş kişi çıktığımız bu yolda, birbirinden kıymetli kişilerle tanıştık ve onlara Yele'de yer verme fırsatı bulduk. Bundan sonraki süreçte de bu şekilde devam etmeyi umuyoruz. Üretimleriyle ve içeriklerimizi takip edip manevi desteğiyle her daim yanımızda olan/olacak herkese teşekkür ederiz.

Dipçe: Logo ve kapak tasarımıımızda yer verdiğimiz kadın ve yele(at) figürleri, sanatın gerçek dünya ile olan bağına bir atıftır diyebiliriz. Ayağı kırılan atlar ölüme mahkûm değildir bizim nezdimizde. Rüzgârda savrulan saçlar ve yeleler her daim ilham kaynağımızdır.

ŞAHLANACAK KOŞMAYA HASRET, YELESİ KESİK ATLAR.

İÇİNDEKİLER

1

Göl Gezintisi (Şiir)

4

Yele (Resim)

5

Felek (Öykü)

13

Kırmızı Vosvos (Fotoğraf)

14

Başlıksız (Şiir)

15

Kuşlar ve Kavgaları (Şiir)

16

Pembe Tüy (Resim)

17

Bend-i Sahr-i Mümtenî (Şiir)

18

Kambersiz Duvağın Yaşadıkları (Şiir)

19

Ölü Kargaşa (Şiir)

İÇİNDEKİLER

20 Silsile (Resim)

21 Ağaçkakanlar (Şiir)

22 Yataksızlar (Öykü)

31 Şehrin Köşesi (Fotoğraf)

32 Çarmıha Gerilen Dervişler Tekkesi (Şiir)

33 Belki Mucizedir (Şiir)

35 Hissiz Bekleyiş (Resim)

36 Yakarışım (Deneme)

38 Bekleyiş (Fotoğraf)

39 Film ve Kitap Önerisi

GÖL GEZİNTİSİ

Mustafa Özgöl

Genç bilincime eşlik ederek şehrin hengâmesine girdiğimde
Hiçbir sütun dikkatimi çekecek merama değmiyordu
Bu çarşı, şanını bir kenara salıp hızlıca
Söyleve bürünmek için katî bir hâleye büründü
Ben yürürken, ardım sıra meydan hırkama sarılıyor
Yakamda mahluk cevherleri biraz kör ve biraz belli
Gözlerime bakıp bir Tanrı'ya denk düşürmeli ahali
Beyaz örtülerle geçmeliyim omuzların üstünde, bilemeden
Tutuşan bu cengin alazına çengi gözlerimle, iyiliğimle anılmalıyım
Tenha bir yerdeyim, göğsüne hicabını örtmeye acele ediyor çocukluğumun
adımları
Şehrin bahtına atılan ipi tutacak kimse kalmadı epeydir
Delileri sürdüler yurttan, herkesin aklı, bir aklın peşinde
Ölecek olsan da bunu becerir olmak basitti.

Seçtim, kara bir defteri önüme koymak bana bahşedildi
Üstelik diri güvercinler henüz omzumu yar bilmemişti
Çocukluktan sıyrılmış dertlerimi gece boyunca boğazımda geveliyordum
Ki tutunsun boğum elleriyle kastını gizlemeyen ölüm
Son günüm, bugün olsun dedim, sallanıyorken kelamın üzerinde
Üredim, büyüdüm
Paltom ıslandı ve ben buradayım diye bağırdı ilk defa
ilk olan.

Meye meydan benzer

Bir ben olmadan evvel ayrılma benden,

*Belki yorulmuş bir anne çocuğuna dönüp idam sehпасındaki beni
kötüler*

Şehre sinsi kokusu yayılır korkunun, çürümüş yaradılışıyla

Uzuyor kavsayan ceset sürüleri kovulduğu yerden

Gölgelerine sis ve yalın kılıçlar şaklıyor ekmek sıralarında

*Biten savaşın hatıralarını anımsıyor sararan bıyıklarıyla yürümeyi
düşünen aksak*

*Parmağıyla gösteriyor yine bir başkası görünmeyen idam
sehпасının eski yerini*

*Ama bilmiyor geçmişin ölüm kokan o çamurlu yüzlerini ve yere
düşüğünü*

Koyu sapına kan sıçrayan baltanın ıslaklığından damladığını

Şimdi orada büyük heykeller, parklar ve parlak ayakkabılar

Meydan meye benzer

İçtim de doymadım, bunamak bana düşer.

Tutuşan bu ömrün tutulacak onca sözü de doğurduğunu

Doğrularak şarkılar söylemeye çalışan kirli boğazıyla imamlar

*Yanlış bilinenlerin yanlış bilindiğini çamurlu takunyalarıyla
belliyor,*

*Anlatmakla meşguldür şimdi nur çadırından şehre saplananın
hançer değil gül olduğunu*

*Mahmur düşler kuran aşıklar saadetlerinden memnun,
umursamıyor hançeri*

Elleriyle birbirlerinin gözlerini çıkartıyorlar, el ele tutuşarak

İkisi de zevk duyuyor yaşıyor olmaktan bir başkasının gözlerinde

Yarın biri duyduğu hançeri göğsüne saplayacak yaşatma

bahanesiyle diğerine.

Nefret, dişlerini saplıyor vicdanın riyakâr soytarılığına
Tiratlar uçuşuyor hiç kamera nedir bilmez, dişleri dökülen gencin
ağzında
Kapatmadan yüzüne bir yokluğu, var olmanın hazzını yaşıyor
eksikliğiyle
Bilmiyor masa neden orada, neden burada kadehin cenahından
geçmiş hayat?
Bir başkası genç bir kadınla savaşımaya hazırlanıyor, balkona
işveli bakarak el yordamıyla
Belli ki cinayetler için dikilen son kefenlerimizi bugün de
giymeyeceğiz
Yaşasın asırların bilgisine susayan zihnim, yaşasın ki sesimizi
duyalım kendi kulaklarımızla.

İmam susuyor, şarkı çalmaya devam ediyor kaldığı yerden
Sela olduğu anlaşıldığında da ölüm yersiz, bunca mezarlık
arasında seçmiyor yerini
Sıkışmayı kendine reva saymıyor o cızırtılı ürpertisiyle
Dinç bir esmer gülünü bana uzatıyor gülmem karşılığında,
alıyorum
Derin alakasını saklamaktan kendini alıkoyamayan tüm gözler
pencereden dışarıda
Göz bebekleri başka zamanların dileğini sayıklıyor, başka
keyfiyetleri
Çoğu son yudumlarını da içip ısınan gözleriyle şehrin soğuğuna
girdiğinde
Önce kendine sarılacak, bunaltısına sarılacak ve düşmemek için
yere
Çünkü iyi biliyor düşmenin ne kadar kolaylığını çabasızlığa
rağmen
Parkasına kar biriken genç adam içeri girip bana gülümsediğinde
umut ediyordum
Gülünç düşen, kirpiklerime damlayan ayın yine sol elime düşmesi
Emaresine saklamayan talih veya kader
Başımı okşamış saadet babamın elini de böyle kırabilirdim
Bir şişe daha alabilir miyim?
Dağıtmak istediğim düzene hengame dedi dostlardan birisi

Ecem Kayabaş

FELEK

Ecem Kayabaş & Mustafa Özgöl

-Felek nerede lan?

-Bilmem, pezevenkler almıştır belki.

-Yürü git lan şuradan. Yeter. Her seferinde her seferinde aynı şakayı yapıyorsun.

-Nereden bileyim oğlum? Dolaşmaya çıkmıştır, gelir birazdan.

Fikret sinirli ve tedirgin bir şekilde kalktı yerinden. Demin uyuyakaldıkları ufak, şişman ağacın gölgesinde kalan Kasım ona sinsi bir gülüş atmaya devam ediyordu. "Tövbe" çeke çeke yolun karşı tarafındaki sebilde elini yüzünü yıkadı Fikret. Daha iyi hissetti kendini. Birkaç yudum da su içip ağzındaki kuruluğun icabına baktıktan sonra gerisin geri döndü. Kasım hâlâ olduğu yerde uzanıyor ve uyumaya çalışıyordu. Ağaçların yapraklarının arasından süzülen ışıkları eliyle örtmüş ama bunda pek başarılı olamamıştı. Fikret ise endişeli bir şekilde sağına soluna bakıyordu. Felek'i hâlâ göremiyordu etrafta. Akli mahmurluktan kurtuldu ve harıl harıl çalışmaya başladı birdenbire. Ya biri çaldıysa, ya araba ezdiyse, diye kendi kendine düşünmekten geri duramıyordu. Cevval bir köpekti ama bu cadde çok işlekti. Fikret burada öyle şeylere şahit olmuştu ki o güçlü köpeğin bile üstesinden gelebilecek bir yerdi burası. Her çeşit insan vardı. Şehrin üniversitesine uğrayan, en tekinsiz mahallelerde turlayan, devletin önemli binalarında dolanan bir otobüsün son durduğu yere çok yakındı bu çocukların durduğu yer. Otobüs, taksi, dolmuş ne ararsan buradan geçerdi. Akşam 6 gibi servisler görünürdü yolun başından. Saat yaklaşmadan trafik ışıkların orada biri mendil diğeri de su satmaya çalışırdı. İyi de kazanırlardı.

Ağacın altında biriken kurumuş dallardan birini alıp yere sapladı. Saat dörde geliyordu ve karnının guruldamaya başladığını fark etti. Cebini yokladıktan sonra yeterli paranın olmadığını fark edince ayağıyla Kasım'ın ayağına hafifçe vurdu.

-İki liran var mı?

-Var. Neye lazım?

-Yemek yemeye. Açsan sen de gel. Ben sana suları sattıktan sonra veririm paranı.

-Saçma sapan konuşma lan. Ne zaman para mevzusu yaptık sana.

-Olsun. Geliyor musun?

Fotoğraf: Murat Bilgiç

Kasım elini Fikret'e doğru uzattı ve ondan aldığı güçle ayağa kalktı. Böylece birkaç sokak ötedeki esnaf lokantasına doğru yola koyuldular. Kasım biraz ilerledikten sonra el arabasını gösterdi. Fikret ise "bir şey olmaz" der gibi elini savurdu ve yollarına devam ettiler.

İlerledikçe caddenin kuru gürültüsünü arkalarına aldılar. Etraf sessizleştikçe karınlarındaki gurultu daha duyulur oldu.

-Ne yesek be Fiko?

-Sanki her gün ziyafet çekiyoruz da adamın sorduğu soruya bak. Bir çorba içeriz. Buz kesti, baksana.

-Mübarek güneş eşek öldüren değil insan öldüren zaten.

Lokantanın aşçısı çocukları selamladı. Onun tanıdık ve sevecen bakışları gibiydi burada yemek yiyenlerin bakışları da. Caddede mendil almamak için diretenlerin aksine burası sıcacıktı. Sokağın dilencisi de okumak için didinen beş parasız öğrenciler de her akşam burada yemeklerini yerd. Arabasının içinde, dünyadan haberi olmayanlar ne bu havanın tokadını anlardı ne de yaz havası veren güneşin, terliklerine sıkışan ufak ayaklarını nasıl sızlattığını anlardı.

-Abi bize bir mercimek koyuver.

-Ulan bıraktık arabayı da aklım onda kaldı. Bir şey olmaz diyorsun ama hiç ayırmazdık yanımızdan. Aklım onda kaldı vallahi.

-Kokuşmuş arabayı alıp ne yapsınlar, sanırsın BMW'si var!

Büyük bir iştahla yemeklerini yediler. Arada birbirleriyle şakalaşıp eğleniyorlardı. Fikret'in yeni terleyen bıyıklarında kalan ayran onlar için ufak ama kimsenin erişemeyeceği bir mutluluktu. Tam kalkacakken garson elinde iki çayla yanlarına geldi ve "oturun" manasında bir el hareketiyle onları yerlerinden kıpırdatmadı.

Kasım başıyla teşekkür ettikten sonra çaylarını yine sohbet eşliğinde içtiler. Hesabı ödeyip huzurlu ve heyecanlı bir şekilde lokantadan ayrıldılar. Karınları doymuş, zihinleri yerine gelmiş ve artık çalışmak için hazırdılar. Yeniden ağacın oradaki mekânlarına geri döndüler. Fikret'in yüreği her geçen gün daha da daralıyordu. Arabası hâlâ orada bütün yorgunluğuyla duruyordu. Fikret yanına gidip arabanın tekerleğini, pas tutmaya kesmiş saplarını, kartonunu kontrol ediyordu.

-Tamam be ne kıymetli araban varmış. Bak kimse senin lüks arabana dokunmamış ne güzel. Haydi yardım et de şu suları dizelim.

-Peçeteleri çıkartayım dur.

-Önce şunları bir dizelim. Onları da çıkartırsın Fiko?

Akşam saati yaklaşırken ellerindeki mendil ve suları taşıyan sepetleriyle ağacın yanından kalktılar. Yine iş vakti geliyordu. Para uğruna dilenci muamelesi yemek, yüz­süz­lük yapmak gururunu kırıyordu Fikret'in. Bunun sıkıntısını düşünmekten Kasım dürtene kadar fark etmedi manzarayı.

-Felek Felek diye tutturacağına bunu düşünseydin biraz. Kafamızda mı taşıyacağız şimdi sepetleri!

Kasım haklıydı ama bugün için artık bir şey yapılamazdı bunun için. Mecburen kafalarına koydular sepetleri ve ışığın kırmızı olmasını büyük bir heyecanla beklediler.

-Abi almaz mısın? Buz gibi soğuk sularım var. Var buz gibi soğuk su. Soğuk sularım var.

Bazı arabalar pencerelerini açıp birkaç su alıyor bazıları hızlıca kapatıyor. En iyisi de acele edecek olanların para üstünü Fikret'te bırakması oluyordu. Aceleci bir tavırla üstünü bıraktıkları o birkaç lira onun için büyük bir servetti. Peçeteleri Kasım, suları Fikret almıştı. Kasım'ın işleri pek kesat gidiyordu bu saatlerde ama en azından bir şeyler kazanıyordu günü kurtaracak kadar.

Yeşil, sarı ve başla. 66 saniyelik bir yarış. En az 15 20 arabaya varıyordu ikisi de her seferinde. Genç bacakları atik ve çevikti. Servislerin şoför koltuklarına zar zor yetişiyordu Fikret'in elleri ama kamyonlar bir şey isteyince işi daha da zorlaşıyordu. Zıplayarak atıyordu suyu ve parayı da yine öyle alıyordu.

-Nasıl gidiyor lan, dedi Kasım yeşil ışık yanıyorken.

-Şükür vallahi bugün susamış millet. Bir tane Mercedes on lira verdi. Hatta fotoğrafımı bile çekti. Ünlü sayılırım oğlum artık ben.

-Eski Hastane Caddesinin medarı iftihar Fikret... Senin soyadın neydi lan?

-Ne bileyim oğlum ben. Tayfur olsun ya. Ferdi Tayfur gibi olayım ben de.

-Haydi haydi. Kırmızı yanacak şimdi, bırak lafı.

Böyle böyle güneş battı ve yollar tenhalaşmaya başladığı bir saatte mekânlarına dönmeye koyuldular.

-Bereket versin bugün iyi gitti. Felek de gelmiştir belki bir varalım da.

-Gelmiştir oğlum bu kadar süre kaybolmaz zaten ortalıktan.

Kasım, Fikret'e göre daha rahat gibi davransa da onun da içinde bir korku vardı. Çünkü bu köpek onlar için çok değerliydi. Bir yıl kadar önce soğuktan çenelerinin titrediği bir gecede görmüşlerdi onu

iskelet gibi duran bu karaltının iniltisi inandırabiliyordu ancak o karaltının canlı olduğuna. Canlı demek de ne kadar doğru olur bilinmese de... Çünkü ne olduğunu karanlıktan kestiremiyorlardı ama canlılar ses ile bir vaziyetin canlı tanıkları olabilirlerdi.

Tahtalarından ikisi kırılmış, sağlam gibi gözükenlerin de çivisi çıkmak üzere olan ve üzerinde beyaz bir boyayla belediye'nin isminin silinmeye yüz tuttuğu bankın ardında güçsüz bir karaltı görüyorlardı. Fikret'in kalbi çıkacak gibiydi. Kasım önden gidiyor ve sözüm ona cesaret gösteriyordu ama o da korkusundan konuşamayacak kadardı. Ya birini vurdular da buraya atılarsa, diye aklından geçirdi. Hiç ölü birini görmemişti. Bu belki de ilk defa olacaktı eğer yerde yatan bu karaltı ölü biriyse. Biraz daha yaklaştılar. Bir adam kadar uzun değildi karaltı. Birkaç adım daha attılar. Tiz inilti ve soluk sesleri duymaya başladılar. İkisi de aniden durdu.

Yürüsene oğlum bu kadar geldik, dedi Kasım'ın koluna yapışmış bir hâlde bulunan Fikret. Kolaysa geç sen arkamda duracağına, dedi Fikret titreyen bir sesle. Kasım, onu ilk defa bu kadar korkarken görüyordu. Herkese kafa tutan bu çocuğun -kendisi için bir kahramandı- şu anda korkudan eli ayağına dolanmış gibiydi. Yavaş yavaş yaklaştırmaya devam ettiler. Kesik bir ağlama sesi duyar gibi oldular. Demek ki canlı biriyle karşılaşıyorlardı. Ağlama sesi ikisinde de merhamet duygusunu canlandırdı ve Kasım, Fikret'in kolunu bırakıp öne doğru atıldı. Fikret, dur, der gibi bir el hareketi yapsa da Kasım bunu görmedi ve bankın bir metre kadar yakınına geldi. Çömeldikten sonra amirine talimat veren bir polis memuru gibi konuştu.

-Abi, köpek bu.

Burunlarına kesif bir koku doluşmaya başlamıştı. Fikret bir iki kere öksürdü ve burnunu üstündeki kazakla götürdü, iyice kokladı. Bu kandi.

-Lan köpek bir şey mi yaptı?
-Yok be. Nereden çıkardın?
-Elinde kan var.

Kasım elini alıp ufak bir dil hareketiyle elinde kan olduğunu fark edip yere tükürdü. Köpek ağlamaya devam ediyordu. İkisinin de içinde tuhaf bir kaşıntı vardı. İçi içlerini yiyordu. Tatlı meraklarının sebebiyeti, artık yerini, bilme isteğine bırakıyor ve çocukları harekete geçiriyor fakat hemen ardından gelen korku, bu isteklerini rencide ederek hareketlerini durduruyordu. Çok ağır adımlarla biraz daha yaklaştıklarında birden bir ışık hüzmeleri tepelerinde beliriverdi. Fikret tam okkalı bir küfür savuracakken tepelerindeki lambanın yanmış olduğunu fark etti. Onun varlığını hiçbir şekilde fark edememişlerdi. Oysa bu epey büyük bir lambaydı. Ardından lambanın rötarlı çalışmasına bıyık altı birkaç sövgüyle beraber yere doğru baktı ve akan kanı gördü. Demin köpeğin neden kendisine hırladığını daha iyi anladı. İkisi de çözölen esrarın heyecanıyla birbirlerine bakıyorlar. Köpeğin bu duruma nasıl düştüğünü düşündükten hemen sonra o harekete geçme isteği Kasım'da daha ağır bastı.

-Ne yapacağız, dedi Kasım.
-Yarasına dokundurtmaz kolay kolay. Ama bir hâl çaresine bakmazsak sabahı göremez bu hayvan. Ulan ne yapsak acaba ya. Senin arabanda hiç kıyafet, çaput falan var mı? Bugün buldum böyle şeyler diyordun.
-Var var. Biraz diplerde ama.
-Tamam ben onları getircem. En azından köpeğin kanını durduralım. Sabah hastaneye götürürüz. Ha insan ha köpek, ne fark eder, bakarlar herhalde. Sen köpeğin başında bekle.

Fikret içini kaplayan bir görev bilinci ve endişe ile koşuyordu. Birkaç sokağı olağan gücüyle geçip Kasım'ın el arabasına kavuştu ve hemen altını üstüne getirerek kıyafetlerden birkaçını aldığı gibi geri döndü.

Yolda gelirken sürekli elini yüzünü yıkadığı sebilde, elbiselerin birini güzelce ıslatıp hemen çıkardı. Döndüğünde Kasım köpeğin başında duruyor ve onun başını dizlerine koymuş tüyleriyle oynuyordu. Anlaşılan bizim ona zarar vermeyeceğimizi anladı diye düşündü Fikret.

-Kasım gel bakalım. Şimdi bak, bu ıslak elbise ile önce köpeğin yarasını temizleyeceksin. Daha sonra diğer elbiseyle yaranın üstüne bunu bağlayacaksın ama ne çok sıkı ne çok gevşek. Ben de o esnada köpeği tutacağım ki saldırmaz. Bağlamayı biliyorsun değil mi?
-Ayakkabı bağlar gibi bağlarım. Haydi sen köpeğin başına doğru geç.

Hemen hızlıca işlerini hallettiler. Köpek ne olduğunu anlayana ve yarasına yapılan pansumanın sancısını çekmeden işleri bitmişti. Fikret sancılı köpeğin başını okşuyor ve "sabaha kadar dayan aslanım" diyordu. Kasım üstündeki hırkasını köpeğin üstüne sermişti

-Bir şey olmaz değil mi?
-Olmayacak, olmayacak. Merak etme.
-O... çocuğunun teki bıçaklamış hayvanı. Sen gittikten sonra yaraya biraz daha dikkatli baktım. Bıçak yarası olduğu çok belli. Ne istiyorsun ulan şuncacık hayvandan piç kurusu.
-Küfür etme. Ne konuştuk o kadar. Küfür edersen onlardan ne farkın kalacak. Gel bakayım yanıma.

Bunu dedikten sonra içinden okkalı bir küfür de kendisi savurdu. Kasım ellerini ısındırmaya çalışıyordu ve Fikret bunu fark etmişti. Onu da yanın çekti ve köpeği bir omzuna Kasım'ı diğer omzuna almış oldu. Hep birlikte sarılıp sabah olmasını beklediler. Üçü de yeni bir güne uyanacaklarını biliyordu ama hiçbir uyumayacaktı.

Köpek cefakeş bir doktor tarafından özel olarak iyileştirildi ve köpeğe gün geçtikçe yapılacaklar listesi çocukların eline verildi. Gün geçtikçe daha iyiye gidiyor ve bu da iki arkadaşın mutluluğuna sebep oluyordu. Yavaş yavaş yürümeye başlamıştı. İki çocuk da köpeğin üzerine titriyordu. Bir yere gidecek olsa hemen arkasından birisi ona eşlik ediyordu. Kaldırımdan inerken zorlandığını gören çocuklardan biri hemen yanına koşup ona kızıyordu. Köpek ise yaptığı hatanın bilincinde başını öne doğru eğiyordu. Sonra çocuğun başını okşamamasıyla köpek de başını kaldırıp dilini bir sevinç nişanesi görevinde çıkarıyordu.

Biraz da kendilerine benzettiklerinden, köpeğin iyileşmesi için çok uğraştılar bunca zaman. Aşçıdan arta kalan yemekleri istediler her gün, kenarda köşede buldukları battaniyelerin bir ucunu ona da verdiler. Günden güne kendini toparlayan bu karaltı artık gerçekten bir köpeğe benzemişti. Bu dostlarına her zaman köpek demek olmaz. Kendilerine ait hissettikleri bu karaltıya sahip değillerdi fakat onunla mutluydular. Bir isim koyalım diye düşündüklerinde ikisinin de aklından geçen isim aynıydı. Bunun olması bile başlı başına bir mucize gibiydi. Feleğin çemberinden geçen bu arkadaşlara yaraşır bir isimdi elbette, Felek. Ne çocuğa ne hayvana değer verilen bu dünyada kader onları bir araya getirmişti. İşte bu yüzden bu kadar kıymetlilerdi birbirleri için.

İçlerindeki sıkıntıyla beraber mekanlarına vardılar. İkisi işten geldikten sonra Felek koşarak onları karşıladı çoğu zaman. Yine bunu beklediler. Gelmediğine göre minderinde yatıyordur düşüncesiyle birbirlerine bakıp birkaç adım attılar. Beton yığınlarının arasından fırlayan otları eze eze ilerlediler. Altından böceklerin, üstünden soğuşun girdiği kapıyı ittirdiler. Çerçevesiyle örtüşemeyen, bir sürü boşluğu kalan bu levha kapıya pek benzemese de rüzgarı kesmeye yarıyordu en azından.

Kapıdan girdikten sonra sol taraftaki minderde Felek yatardı, karşısındaki süngerde ise Fikret ile Kasım. Ortalarında kışın ateş yaktıkları varil vardı. Bir iki parça eşya ile de boş gözüken bu oda şimdi daha bir boş geldi gözlerine. Fikret yine endişeli gözlerle söylendi:

-Gelmemiş işte nereye kayboldu bu?-Biraz dinlenelim de aramaya çıkarız bir yerlerde sızıp kalmıştır belki-Köpek sarhoş mu olacak lan ettiğin lafa bak! Sen de merak ediyorsun biliyorum. Hiç öyle için rahatmış gibi durmaya çalışma. Senin için de çok değerli o! Haydi dön de gidip bulalım onu. Kasım'ın yorgunluktan kapanmak üzere olan gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirdi.-Gözünü seveyim bir saat yatalım da sonra arayalım. Tamam bak geleceğim ben de merak ediyorum ama bizimki de can be!

Fikret'in içi içini yese de Kasım'a istemeyerek hak verdi. Yorgunluğunun geçmesi için o da biraz dinlenirse daha dinç olacak ve böylelikle daha uzak yerlerde arayabilecekti. Felek gelirse diye uyumadan uzanmayı düşünüyordu yorgunluğu geçsin diye ama birkaç dakika içerisinde uykuya daldı. Kasım irkilerek uyandığında saati anlamak için etrafa biraz bakındı. Bir saat derken sabahı getirmişlerdi belli ki. Hava aydınlanmaya başlayacaktı birazdan. Fikret'i dürttü.

-Uyumayalım diyordun da sen benden de beter çıktın. Kalk hadi.-Bekledim bekledim de dayanamadım işte. Ya yine piçin biri bıçakladıysa Kasım küfür yoktu hani diyerek göz kırptı Fikret'e. -Ne dediğimi biliyor muyum ben be. Nasıl yapalım şimdi dağılalım madem.-Tamam ben buradan gideyim bir şey olursa hastanenin orda buluşuruz.-Telefonumuz mu var nasıl haberleşelim oğlum. Saat ver bari. Sanki saatimiz var, diyerek güldü Kasım. -Tamam ögle bire kadar arayalım. Birde buluşuruz.

İlk zamanlar şehrin içinde saati öğrenecekleri yerleri bilmezken ezana göre buluşurlardı. Şimdi caddenin ortasına bir kule dikmişlerdi de saati rahatlıkla görebiliyorlardı.

Kasım soğuyan terleriyle sokak sokak geziyordu ama zaman ilerledikçe Felek'ten haber alamadığı için endişesi büyüyordu. Canını sımsıkı büren düşüncelerini yok etmek için biraz daha hızlı yürümeye başladı. Gözleriyle her noktaya olabildiğince dikkatiyle bakıyordu ama göremiyordu. Gözleri yerinden fırlayacak gibi oluyordu ama yine de hiçbir yerde Felek'ten eser yoktu. "Ulan dinine yandığımın köpeği, nereye kayboldun?" diye bıyık altı birkaç sövgüden sonra yoluna devam etti. Kaldırımında gördüğü insanlara köpeği acele bir tavır ile anlatıp medet umuyordu ama nafileydi. Abi, abla, dede, dayı ne kadar hitap edilecek insan varsa hepsine sordu. Biraz daha buna devam etseydi ağaçlara sormaya başlayacaktı. Aklını toplamak için koşmaya başladı. Güneş, terleyen vücuduna yapışıyor ve onunla birlikte yer yüzünü dolaşıyordu. Zihnindeki düşünceleri bir türlü durduramıyordu. Ya başına bir şey geldiyse... Ya biri ona bir şey yaptıysa... Burada olmayacak iş yok... Her türlü bok var burada... Ulan ona bir zarar gelsin var ya yakarım bu dünyayı... Bir şey olmaz ona, dağ gibi köpek o, Felek lan o, ona bir şey olmaz... Olamaz.

Bu düşüncelerle meydandaki saatin oraya vardığında Fikret'i gördü. Saat bir olmak üzereydi. Belli ki dostu, kendisinden önce onu bulamamış ve bu meşgalesinden vazgeçmişti.

Fikret de yavaş yavaş kendisine gelmekte olan Kasım'ı seyrediyordu. Arkadaşının yanındaki o istemediği boşluğu fark edince hiç yaklaşmasın istedi. Kendisi onu bulamayınca yine de umudunu yitirmemiş, Kasım'ın yanında koşarak gelecek olan Felek'in kendisine doğru sevinçle koşuşunu hayal etmişti. Hayalini kurduğu köpek silüeti yerine Kasım'ın ardındaki cadde, arabalar, biz de bilmiyoruz nerede olduğunu dercesine kollarını açmış ağaçlar duruyordu.

-Sen de bulamadın demek. Her yere baktım ulan, herkese sordum. Bir Allah'ın kulu görmemiş. Gerçi onu ne zaman gören oldu ya. Acıyla kıvranırken de görmediler, sevinçle koşarken de. Neyse ne tarafa gidelim ne yapalım?

- Bilmiyorum Kasım. Sabahtan akşama kadar mendil satarken bile böyle yorulmadım. Ne bacağımda hareket edecek güç var ne de düşünebilecek beynim.

İlk kez dostunu böyle görüyordu. Hep endişeli olsa bile hastalandıysa iyileşecek, kaybolduysa gelecek derdi. Kahverengi bakışlarında umut parıltısı olurdu ama şimdi göz kapakları ışığı gölgelemişti.

- Tamam tamam kalk hadi. Biraz da hastane tarafına gidelim. Belki biz sorduktan sonra geçmiştir oralardan, yine sorarız birilerine.

Düştüğü umutsuzluktan çıkarma edasıyla elini uzatıp kaldırdı onu. Yoldaki plastik dubaları tekmelemeyle ilerlediler. "Ah be Felek. Sen de geri gelsen ya şunlar gibi" Kasım her vuruşunda dikilen dubalara sinirlenmişti. Şu hastane kapısına gelen sedyeler gibi yatsın istiyordu tekmelendikçe. O sırada yanında durup kalmış olan Fikret'e baktı.

- Ne oldu be? Ayağın falan mı burkuldu? Gel taşıyım ben seni atla hadi.

Eski günlerdeki gibi diyerek göz kırptı. Hiç oralı olmadı arkadaş

- Ne ayağı be oğlum. Şuraya bak benim gözlerim mi yanlışı görüyor.

Tam karşılarında, heybetli ağacın önüne park edilmiş beyaz kamyoneti işaret ediyordu. Hastane binasının boyuna yaklaşacak olan ağaca baktı bir süre. Ardından kamyonetin kasasından başını uzatmış silüeti seyretti. Uzun uzun bakmaya kalmadan kasadan fırlayıp üzerlerine doğru koşmaya başladı köpek. Köpekle mesafeyi ilk kapatacak diye yarışircasına öne atıldılar.

Tabii kazanan Felek oldu. Dışarı çıkardığı diliyle yalamaya başladı bu çelimsiz bacakları. İki dost da günlerdir aradığı arkadaşlarına sarıldılar.

- Neredesin oğlum sen öldük meraktan.
(Köpekten cevap beklercesine durdu bir süre)
Nasıl da atladı ama Fiko, arabadan uçarcasına.
Arkasından bakıyorduk ya 200 basan BMWlerin.
Onlara taş çıkardı imansız.

Fikret'in yüzünde sırma gibi dişleri gözüküyordu sadece. Gülüşü tüm yüzünü kaplamıştı. O sırada aynı kamyonetin şoförü kapıyı açıp çocuklara doğru yürüdü.

- Çocuklar, bu köpeğin günlerdir beklediği siz misiniz yoksa? Bir akşam kasaya bir baktım onu gördüm. Üşüdü herhalde dedim, biraz yemek verdim ama yok başka bir şey anlatıyor gibiydi. Saatlerce acı acı uludu. Nerden geldiğini ne zamandır arabada olduğunu bilsem oraya götürceğim. Doktor kontrolüm vardı da hastaneye geleyim dedim. Vallahi çok sevindim aradığını bulmasına. Çok güzelsiniz çok.
- Abi çok teşekkür ederiz. Günlerdir arıyoruz onu, dostumuz o bizim. Yine ona zarar verdiler diye ödümüz koptu. Allahtan iyi bir insana denk gelmiş.

Fikret de Kasım'ın dediklerini onaylarcasına başını salladı.

- Sağ ol oğlum. Yeniden dostunuza kavuşmanıza çok sevindim.(Felek bunu onaylarcasına havlayıp Fikret'e sırnaştı) Epey yorgun görünüyorsunuz. Doğrusunu isterseniz biraz da acıktım. Yok onun tahlili yok bunun sırasıydı diye beklerken yoruldu da. Bildiğiniz güzel bir yer var mı burada yemek yemek için? Siz de gelin. Dostunuza kavuşmanızı kutlayalım.

"Yok abi sağ ol, aç değiliz." diye diretseler de adam ısrar etti. Karınlarında hiç dinmeyen gurultuyu duymuş gibiydi. - Hadi bakalım ne taraftan gidiyoruz? Yolu gösterin bakalım.

Akıllarına aynı yerin geldiğini gösteren bir ifadeyle güldüler. Esnaf lokantasından başka yer bilmezlerdi. Değil içine girmek camdan bakmalarına bile kızardı bazı restoranlar. İçeridekileri rahatsız ediyorlarmış, üstleri başları kir içindeymiş, restoranlarını kirletecekmiş diye diye hep kovulmuşlardı. En sonunda burayı bulmuşlar ve başka da bir yere gitmemişlerdi.

Bu yeni tanıdıkları adamla konuşarak birkaç sokağı geçtiler. Kapıya geldiklerinde lokantanın aşçısı her zamanki gülümseyişiyle onları selamladı.

-Vay, bulmuşsunuz sonunda Felek'i. Sevindim vallahi. Günlerdir doğru düzgün yemek bile yemediniz onu bulmak için.

Sanki her gün ziyafet çekiyorlardı diye aklından geçirdi, aşçı. Onları mutlu etmek için takındığı o gülümsemesini hiçbir zaman yüzünden eksik etmiyordu. Bu iki çocuğa iyi hissettirmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Bir masaya geçerek sipariş verdiler. Yemekler geldi, ayranlar yine bıyıklarda kaldı. Adama Felek'i ile nasıl tanıştıklarını en başından itibaren anlattılar. O iyi adam da Felek'in ismini bu dünyaya, bu çocuklara yaraşır buldu.

Yemekler bittikten sonra çaylar hemen konuverdi masaya. Sonra aşçı da geldi oturdu masaya ve Felek'in nasıl bulunduğu anlatmalarını istedi çocuklardan. Kasım, çayından bir yudum aldı ve heyecanlı heyecanlı nasıl bulunduğunu anlattı. Fikret "Yuh ulan ben ne güne duruyorum? Hep yanında değil miydin? Deli gibi aradık biz de senin gibi" dedi ve Kasım'ın sözünü keserek devamını kendi anlattı. Kasım'ın bu duruma canı sıkıldığını fark edince en sonunda "Felek ilk Kasım'a sarıldı valla, hisli hayvan" dedi ve hikâyenin sonunu ona anlattı. Aşçı bir aferin çekti her ikisine de.

Daha sonra yanındaki adama da köpeği bulup teslim ettiği için bir teşekkür edip bu iki çocuğun ne kadar iyi ve akıllı olduklarını anlatmaya koyuldu. Karşılarındaki adam söylenilenleri samimi bir tebessüm ile karşılıyor, yenilen yemeğin vücudunda yarattığı ağırlıktan kendini sandalyeye yaslamış ve çayını yavaş yavaş içiyordu. Aşçı son sürat çocukların yaptığı iyilikleri, kendisiyle nasıl tanıştıklarını anlatırken birden sesi değişti. Gözleri dışarıda giden kasalı bir kamyonete takıldı.

-Kasım, bu senin araba değil mi?

Kapıya arkası dönük olan adam sırtını çevirip aşçının gösterdiği kamyonete bakana kadar Kasım ve Fikret masaya çayları dökerek oturdukları yerden fırladılar. Peşleri sıra Felek de koşuyordu.

-Şerefsizler. Bırakın lan arabamı. İçinde annemin fotoğrafı var.

Gün yavaş yavaş batıyordu. Kırmızı bir gökyüzüne doğru koşuyordu üçü de. Bir fotoğrafın, bir umudun, bir hayatın peşinden gidiyorlardı. Soluk soluğa kalmış Kasım'ın gözlerindeki yaşlar rüzgârla birlikte uçuşuyordu. Işıklar kırmızıya dönene kadar koştu ama yeşil ışık hep yanıyordu.

KIRMIZI VOSVOS

Esma Karayörük

BAŞLIKSIZ

İlayda Kalkan

Seni hırpalanmış bir kadının
geçmişinden söktüler
Yavan ağzıyla sokağa serpilen
kalabalıkla paylaştılar derini
İçinde cesetle yürüdüğünü
bilmeden konuştular, savurgan
Ölümü saymadılar senden,
varlığın dâhi taş vuruldu
bu yüzden

Zaman, elinin altında bir çocuğu
örseledi kaygısızca
Beklemenin hükmünü
böyle öğrendin
Mutlak bir hakimiyetin seyriyle
son buldu mevsimler
Gam birikti eteğine
bir kuşun kanadıyla beraber

Adımını at
Kendini savurganlığın koynundan
sıyr
Ağlayacaksan eğer nefesini
tökezlettirme bir çetrefile
Dünya bunun anlamıyla
içerlesin seni
Anlat onlara,
başını eğince ürperten bir korkunun
sanrısıdır hayat
Atılacaksa elleri ateşe birden,
kavlamadan çıkarmasınlar
Aldanış cümlelerinden
çekip alsınlar kendilerini
Bilsinler
Bin ölüm var ki
sarsması gereken insanlığı
Yok oluş sefaletinden koparmadan
durmayacak.

KUŞLAR VE KAVGALARI

Merve Nur Şanlı

Kar beyaz yorganı çöktü gözlere,
yorgunluk akıyor damla damla
bedenlere.

Bulutlardan öfkeli kuşlar geçiyor,
yolculuk nereye?

-Yolculuk sineme.

Ağırlık taşın altında ezildi, kalpler
ağırlığın altında un ufak zerre
tanesi.

Mavi göklerin ismi yok ismi yok
sineme vuran bu kaburganın.

İsmi olmayan kadınlar göklerde
seyirci.

Bahçelerin içinde kurulmuş
dağlar, yeşil devlerin sığınağında
nefes alıp veriyor kadınlar,

Akılsız kargalar siyah gecenin
içinden çıkarıyor ayaklarını;
kuşlar okşuyor ağaçların sırtını.

Kavga çetin, kavga ıssız, kavga
tek başına savaşın birincisi;
kavgalar dönüyor içimizden,
kavgalar çıkıyor sözümüzden.

Kanadı kırık bir doğulu, ağlıyor
beşikteki ermiş kuklasına:

-yapma, vurma, saklama; kara
kartal çalacak yavrumuzu.

Kalpler üşüyor sevgisiz bir evde,
kalpler yalnızca O'nun emrinde.

Şehirleri süpürüyorlar kilimin altına,
depremler alıyor intikamı, sarsılıyor
kavgalar.

Ay ışığı mavis, göğün mavis, evin
mavis, pencere mavis; hepsi masum,
maviler masum.

Şişenin içine dökülüyor yağmur suları,
kabahati bol ismi olmayan karanlığın;
karanlık şafağın ertesi.

Ak gerdanlı gelinler, kara yağız deliler;
kırlardan kalkacak cenazeler...

Hoş görmüyoruz öfkenin zararını, hoş
görmüyoruz hop oturup kadın bedenine
kalkan olmayanı.

Aşk sığmıyor gömleğimin altındaki
yumruğuma, yumruksu acıma.

Düğümlenen boğazlar, kuruyan diller,
benim olmayan eller...

Ah o eller...

Kavga sensin, kavga senin adın, kavga
içimdeki aşkın güne bakışı.

Teselli arayan babalara, başörtüsünü
mendil yapan analara; kavga sersefil
bir düşman karşısında.

Her şey ve her şeyin içerisinde dairenin
kavgaya kısarak oluşu.

Kapının gözünden izleniyoruz.

-Şşşşşt! Duyuyorlar bizi!

O canavar ellerin, hayalet duygularımı
tırmaladı; tükürdü ağızım küfürlerini, o
kelimelerin.

-yaşamıyorum artık, ölü bedenden özür
dilenmez sevgilim!

PEMBE TÜY

Hilâl Aktaş

BEND-İ SİHR-İ MÜMTENÎ

Zeki Berkay Özkol

Şöyle sene anlatmak geldi gece içimden
Akrebin kovulduğu vakitlerin alelâde birinde
Söylesene nasıl geçersin benden içmeden
Serin hoşluğu helâl değil ise fevkalâde bir rinde

Hem uzaksın hem yakın
Sınırı bu bendeki aklın
Kaderden diye hüküm verme sakın
Sırrı bu benddeki aklın

Senin aşkın benim içimde ukdedir
Seni aşkın, benim içinde muktedir
Sevkin, hitâbını bilmeyince tutan küftedir
Sevgi, yalnız başına icrâ edenin anlayabileceği
bir güftedir

Anlam demişler bir an için,
Uçmağa dermânı olunca bu hiçliğin
Bend ile soluklaşır hâle titrek titrek
Bende soluduğu hâlde bende içrek

Birileriyle zemmetmeyi iyi san
Birbirine zimmetlisin, ey insan
İçkin ve aşkın olan ebediyet
Yine ve yeniden sende bulunacak elbet

İsm-i zekâvet fısıldanmış âdemoğluydum
Düştüm, zemîne saplanmış bir ay oldum
Gökte aradım, yerde kayboldum
Ben, beni yazdığın bu ademde gayb oldum

Bende bendden emin değildim
Ben de bir bende elindeydim
Benim, bendim,
Benim bendim.
Bende bir ben için hareketlendim
Bende bendelik için hareke istemedim.

KAMBERSİZ DUVAĞIN YAŞADIKLARI

Semah Günerigök

lilensin artık çift sayıyla
başlayan bafra
kazılsın bastığın yerleri ağzının
izi sanıp
geçtiğin
yüzümde gezdirdiğin iliklenecek
hiciv
ayrığını süren otlar da süzüksün
çünkü
nerede bir kumdan savaş
görsem,

sancağıyla sallanan kurşun
kalem asker görsem
heykelini diktim
bastığın yerleri ben sanıp
geçtiğin tohum

nikâh geçen yelkenler, fora
yüzümde gezdirdiğin mızrakla
dişe diş kana kanına başlattığın
takasla
patlayan şeylerinin kimyasını
diktim
sana bir kayık bana bir kasıt

biri birinden ayrılmayan
parmağını ayırıp diktim
feni kayra kıssalayan aman
şahına deyin
şanı şemâli yansımadır bendeki
masalın
bana kendini açmayı kol sanan
aklına da değinin
çağa kalem,

düzine cennet
duyduğun şeyleri tekrar
seslendirip
unutup
diktim
çıktım kasık altlarından indim
kaç ayaklı

binek sırtlarına
öz renginden yanmayan giysiler
bahsinden oyuklara atlayan
sızlanma motifleri
çömeldim bombardımanından
nafi

çömeldim kaz ayağını
göz ayağını
gez ayağını
arpacık ayağını diktim
böbrek üstüme basılan cürmü

dil altına koyduğum kan kızıl
mühimmatı
hep aynı yerde kafamla karışan
bineği
başına kurban diktim

(Fotoğraf: Esin Zehra Şimşek)

ÖLÜ KARGAŞA

İlayda Kalkan

Uğuldayan nefeslerle
sıradan bir sabahı karşılıyorum
Tanımım yok
Yüreğim harçsız karılmış
Sağır bırakmış içimi
yüzümde patlayan bomba
Şarapnel benden sekerek
suya düşmüş

Bana, parlayan bir gece gösterin
bu zifirin içinde
Akrebin yelkovandan kaçmadığı anlaşılsın
üst üste gelince
Dizilsin duvara kara yağız bir atın nalı Usanmasın
ay urganı boynuma sarkıtmaktan Yumarsam
gözümü,
kalsın dünyada ruhumun kıstası.

bekleyip
gider
yine de ölümü uyutmadan sizarım
kendime.

SİLSİLE

Ecem Kayabaş

AĞAÇKAKANLAR

Merve Nur Şanlı

*Büyülü yuvalar kuruluyor, temiz ve beyaz düşlerle
Yüzlerde sahte sırtlan, akan yaş paralıyor üstü
başı
Gri koltuk, mavi duvar, sarı balkon...
Acıya bürünüyor yuvanın tüm uzuvları*

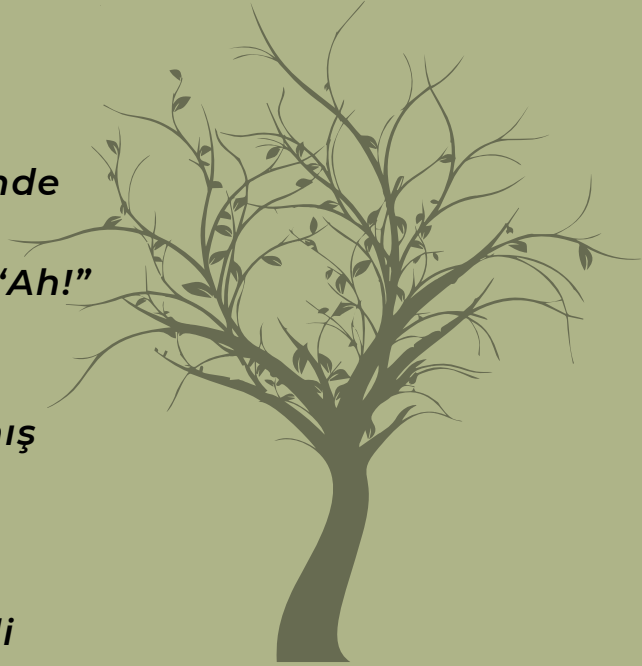
*İklimi sonbahar, düğün davetiyeleri atılmış
çatının gözüne,
Kırık vazo yanında ateşlenmiş dumanı üstünde
tabanca,
Cilalı tırnaklardan çıkmış adaletin simgesi; "Ah!"
Boynuna dolanmış el alemin sırça lafı.*

*Avuçlarını açıyor inci taneleri, kasılmış kalmış
sevgi bahanelerinin erleri
Kavşaklarda tünüyor ağaçkakanlar, demir
parmaklıklar ya delilerin ya katillerin evi
Yeni alınan kaşık bıçak seti, aşkın kanlı delili
Rüyadan uyandı kaçıp saklananlar, rüzgarın
şiddeti ağaçları devirdi.*

*Gökyüzü şahit, yeryüzü şahit, kan kırmızı perde
şahit.*

*Bir beden daha toprağa ekildi, toprak şahit.
Merhamet uzak bir ülkenin çiçeksiz bitkisi,
çocuklar şahit.*

*Adalet tebessümü soğuk bir dağın yol çıkmaz
tepesi, kadınlar şahit.
KADINLAR ŞAHİT!*

YATAKSIZLAR

Yusuf Sun

İstiklal Caddesi'nde, mutlu ve kahkahalı kalabalığın arasından üç arkadaş, omuzları aynı hizada, yorgunluğun vermiş olduğu güçsüzlükle geçiyorlardı. Ramazan başta olmak üzere diğer iki arkadaşı ellerini ceplerinden bir an olsun çıkarmıyor, paralarını caddenin yerlisi olmuş gaspçılara çaldırmaktan korkuyorlardı. Biliyorlardı; eğer bir kuruş eksik verilirse Baba Rahmi'ye, burnundan getirirdi. Su içirmez, açlıktan ölene kadar yiyecek bir şey, ekmek vermezdi. Bazen yaptığı gibi havluyu ıslatır, merhametsizce incecik bacaklara karşısındaki insanmış, çocukmuş aldırmadan ne gücü varsa şaplatırdı. Ağlamak, yalvarmak nafil! Bir de üstüne insanın çenesini yerinden oynattığı bu soğukta, olur da ateşin yanındaki odada uyutmazsa vay hallerine!

Ramazan kafasındaki kahverengi şapkasını düzeltti. Sümüğünü üç kere üst üste içine çekti. Sola doğru hafif kaymış burnunu, kirden rengi kararmış kazağına sildi. Gözlerini ilk Hasan'a değdirdi. Arkadaşının yüzü o kadar güzeldi ki hep böyle uzun uzun bakardı. Sıkılmadan, kıskanmadan izlerdi onu. Dalgındı. Yanından kahkaha atarak geçenler yokmuş gibi önüne bakıyordu. Sonra Orhan'a baktı. Üşüdüğünden midir, yoksa bozuk paraların çıkardığı sestten korktuğu için midir bilinmez, onun da elleri ceplerindeydi. Kalın kaşlarını çatmış, karşısında ona bu hayatı yaşatmış biri varmış gibiydi. Sivri çenesi dişleriyle kavga eder gibi birbirine vurduğunda anladı: Üşüyordu.

Üçü de uzun zamandır Baba Rahmi'ye çalışıyordu. Yazın susayıp içemedikleri soğuk suyu, kışın da burunları çeşme gibi aktığı halde kullanamadıkları peçeteleri, iğne atsan düşmeyecek yerde; İstiklal Caddesi'nde satarlardı. Çok sık olmasa da özel günlerde bazen gül sattıkları da olurdu. Sevgili gibi gözüken herkese burunlarından akan sümük gibi yapışır, ellerindeki güller bitene kadar çalışırlardı. Günü açlık ve yorgunluğun getirdiği halsizlikle terk edilmiş, yıkılmamak için adeta savaş veren metruk binaya güç bela girer, kazandıkları ne varsa bahşışler dahil Baba Rahmi'nin önüne serpiştirirlerdi.

Bu üç arkadaş, yan yana sanki askeri bir törendeymiş gibi adımlarını aynı anda atıyorlardı. Orhan biraz daha üşüdüğünü hissettiği sırada Hasan, aldığı kokudan gözleri açılmış, burun delikleri büyümüştü.

"Of be... Şu kebabın kokusu da bir başka Allah'ıma! Ramazan be... Hiç yedin mi böyle güzel pişmişinden? Hani yanında şöyle güzel bir meze... Nasıl desem? Yanında da bir cigara? He?"

Ağzı sulanmıştı Ramazan'ın. İçinden "Ulan ne vardı şimdi kebaptan bahsedecek! " diye düşündü. Geçer miydi şimdi boğazdan bayat ekmekle, peynir?

“Bir kere yedim şu köşedeki Urfalı'da,” diye başladı heyecanla anlatmaya. “Her gün geçiyorum, bakıyorum; herkes iştahla götürüyor etleri. Dayanamadım. Ertesi gün biriktirdim üç beş bir şey. Yeminle ne sabah ne öğlen bir şey yedim. İşin sonunda kebab vardı be! İşler miydi açlık? Akşam oldu oturdum köşeye. Bir yedim ki sorma! Bak yine aklıma geldi de ağzım sulandı.”

Orhan'ın kulağı arkadaşlarındaydı. Bir an önce sobalı odaya girmek, battaniyesine kıvranıp yatmak için can atıyordu. Onlar yemek, kendisi ateş istiyordu.

“Üşüyorum be görmüyor musunuz! Lak lak edip durmayın da hemen gidip ısınalım. Sonra da ne varsa yeriz işte. Yok kebabmış, mezeymiş...”

Arkadaşlarıyla arasını açmış, beresini de iyicene kafasına geçirmişti. Uçları tel tel kopmuş kar eldivenini de kokan ağzıyla ısıtarak üflüyordu.

Çiçek Pasajı'nı geçip kalabalığın arasından Solakzade Sokağı'na gireceklerdi ki Ramazan durdu. İki arkadaş da ani bir hareketle geri döndüler. Ramazan'ı iyi tanıyan arkadaşları onun aklından yine bir şeylerin geçtiğini anlamışlardı. Kahverengi, kirli şapkasını eline aldı. Arkadaşlarına şeytanca baktı.

“Hani diyorum ki; çaktırmadan gömsek mi birer dürüm? Aldığımız bahşişlerden güzel bir yemek çıkar buradan.” dedi, ellerindeki bozukların arasına sıkışmış kâğıt paraları göstererek.

Arkadaşlarının yüzüne heyecanla bakıyordu Ramazan. Bunları söyler söylemez Hasan, uzunca bir ‘Allah’ çekti. Gözleri büyüdü. Gelip geçenlere, mikrop görmüş gibi bakanlara aldırmadı. Güldü. Yüzü biraz daha güzelleşti. Mutluluk ne çok yakışıyordu ona! Orhan'a baktığında ise kalın kaşlarının biraz daha sertleştiğini gördü. Bu sertlik Ramazan'a kızdığından değil, Rahmi'den köpek gibi korktuğundandı.

“Ya anlarsa yediğimizi? Bizim gibi onlarca adamı var sokaklarda, caddede hatta her köşebaşında. Gören olur da öterse Rahmi'ye, bu kışın ortasında donup kalırız yeminle.”

Ramazan manidar bir şekilde güldü. Bu gülüş onu yetişkinlerden daha olgun göstermişti. Orhan'a yaklaştı.

“Ulan kaldığımız yere ev desen değil, fare basar, soğuk, buz gibi yerde yatarız. Yediğimize yemek desen değil; küflenmiş, tarihi geçmiş; bakkaldan beleşe kopardıklarını yedirir. Yaşadığımıza hayat desen, hayatın uzağından geçmez. Bak Hasan'ın da canı çekmiş, gömelim birer tane be! Oldu mu? ”

Bir koluna Ramazan, diğer koluna da Hasan girmişti. İkna olmuştu. Korkuyordu ama iyi konuşurdu Ramazan. İkna etmesini, arkadaşlarının zaaflarını iyi bilirdi. Karnı da fena halde acıkmıştı.

Ellerini cebinden çıkartıp güzelce ovuşturdu. Çatık kaşları yumuşadı. Birikmiş karları ezerek yürümeye başladılar.

Yaşları on dördü geçmeyen üç arkadaş üstü başı kir, karınları aç bir şekilde dürümcüye girerken arkalarında sinsilikle takipte olan ev arkadaşı, Rahmi'nin sağ kolu, Çolak Fatih'i fark etmemişlerdi. Kader arkadaşlarının hiçbirine acımayan Çolak; işini yapmayan veya yarım yapan herkesi Rahmi'ye hiç tereddüt etmeden ispiyonlardı. Bu sayede karnı tok, yatağı hep sıcak olurdu. Şeytanca gülüşünü çirkin suratında gezdirip dururken elindeki bozuk parayı Solakzade Sokağı'nı bitirene dek havaya fırlatıp diğer eliyle de bir çırpıda yakalıyordu. Keyfi bir hayli yerindeydi. Birazdan Beyoğlu'nun evsiz çocuklarına sahip olan Baba Rahmi'nin yanına çıkacak; her şeyi üstüne beş katarak, nefretle anlatacaktı. Huyu böyleydi Çolak'ın. Karşısında kardeşi olsa yine acımaz, babası gibi gördüğü Rahmi'ye bülbul gibi öterdi. Övgüleri alır, sobalı odanın en güzel köşesini vicdanı cız etmeden kapardı. Yastığa başını kor komaz, ispiyonladığı arkadaşlarına ne olduğunu düşünmeden uykusuna hızlıca dalar, izmarit izleriyle dolu yatağında mışıl mışıl uyurdu.

Kaldıkları, Ermenilerce terk edilmiş binanın kapı arasından sırtarak içeri girdi. Tozlu merdivenlerden dans eder gibi çıktı. Gururluydu. Etrafına bakındı. Baba Rahmi, geniş kanepesine oturmuş, asıl hayatlarında okul okuması, arkadaşlarıyla oyunlar oynaması gereken çocuklardan kazandıklarını alıyordu.

Çolak, babası gibi gördüğü adama yaklaştı. İki eliyle onun sol kulağını kapatarak bir şeyler anlatmaya başladı. Dayak yemeyi bekleyenler Rahmi'nin yüzündeki öfkenin arttığını gördü. Korkup titremeye başlamışlardı. Rahmi, Çolak'ın yanaklarını okşadı. Kendi zulasından ona taze ekmek, kaşar ve salam verdi. Dayak yemeyi bekleyen kader arkadaşları ise acıkmış olan karınları yüzünden ağzı sulanırken, Baba Rahmi'nin tokatlarıyla kendinden geçmiş, ağızlarından kan akana kadar dayaklarını en şiddetli şekilde yemişlerdi.

Çolak kendince doğru olanı yapmıştı. Onun doğrusu; bu kirli dünyada herkes kadar kirli olabilmekti. Pis kalabilmekti. Günün sonunda karnını doyurup sıcak bir yatakta yatabilmekti. Suç onun değil, onu bu hayata itenlerindi. Yüz çevirenlerindi. Sahip çıkmayan devletin, asla tanıyamadığı ailesinin, yanından geçip onu bir türlü görmeyenlerindi.

Gün geceye karışmak üzereyken caddenin yerlileri, ara sokaklardan çıkıp teker teker İstiklal'e dökülmeye başlamışlardı. Esmer tenli, zayıf dilenciler, insanların alıştıklarından daha farklı şekilde dua ediyor, üç beş lira verenleri cennete binbir defa sokup çıkartıyordu. Üstleri kirlenmiş çiçekçi kızlar anneleriyle birlikte Galata Kulesinin etrafında fink atıyor, dudak dudağa gelinmiş en romantik anda beşe aldığını yirmiye koparıyordu. Galata'yı ardınıza bırakıp yokuşu çıktığınızda ise karşınıza çıkan ilk manzara, kalın seslerini mümkün olduğunca az duyurmaya çalışan, renkli kıyafeti, kat kat boyalı yüzü ve pek yakışmayan topuklu ayakkabılarla ayakta güç bela duran eşcinsellerdi.

Günün yorgunluğunu bir an olsun atmak için can atan Ramazan ve arkadaşları, normal bir insana garip gelecek bu manzarayı alışkanlıktan ötürü hiç yargılamıyorlardı. Sahipsiz çocuklar gece mesaisindekilere alıştığı gibi onlar da bu gariban çocuklara alışmıştı.

Ramazan ve arkadaşları her şeyden habersiz çoğunlukla ışığı olmayan, camları kırık binaya girdiklerinde, merdivenleri her zamanki gibi sessizce çıkmışlardı. Ceza niyetine kullanılan kırık camlı odadan ağlama seslerinin geldiğini duyunca yine birilerinin Rahmi'den dayak yediğini anlamışlardı. Odaya doğru yöneldiler. Çocuklar küçücük elleriyle kızarmış yanaklarını tutuyor, gözlerinden akan yaşı yine elleriyle siliyorlardı. Kendilerinden dört yaş küçük olan çocukların acıdan kıvrandıklarını görür görmez yanlarına geçip çömeldiler. Ramazan ellerini Rıdvan'ın omuzlarına dayadı.

"Rıdvan, neden ağlıyorsun, ne oldu?"

Başını yavaşça kaldıran Rıdvan, önce yanında ağlayanları sonra da yanaklarını işaret etti. Arkasına dönüp kazağını sıyırdı. Sırtının tamamını kaplamış olan kemer izlerini gösterdi. Acı içindeydi.

"Eksik... Eksik verdiniz diyor bize." Hıçkırıklar içindeydi. Konuşamıyordu. Yutkundü. Nefes almaya çalıştı. "Anlattım. Kazandığımız bu kadar dedim. Dinlemedi. Tokat attı. Sırtımıza vurdu Ramazan Abi. Çok sızlıyor vallaha! Sonra da buraya gönderdi. Üşüyoruz."

Ramazan üstündeki poları çıkartıp Rıdvan'a hızlı hızlı giydirdi. Hasan ve Orhan'ın üzerinden kazaktan başka bir şey olmadığından Ramazan'ı izlemekle kaldılar. Hasan diğer çocuğun yanına yaklaşmış, küçüğün ellerini kendi elleri arasına alarak alışmış bir tavırla üflemeğe başlamıştı. Orhan da giriş katındaki merdiven altından karton, gazete ve yakılacak ne varsa toplayıp gelmişti. Bir an olsun çocukların ısınabilmeleri için ateşi yaktı. Ateşin etrafında toplanan çocukların başlarını, abi şefkatiyle okşamış, öpmüşlerdi.

Ramazan önde olmak üzere üst kattaki sıcak odada bekleyen Rahmi'nin yanına merdivenlerden birazdan olacakları tahmin etmeye çalışarak çıkmışlardı. Yüreğinin derinliklerinde öfke ile birlikte yer edinmiş korku vardı. Biliyorlardı; artık ayakta duracak gücü kalmayan bu şeytan suratlı adamın her geçen gün gücü tükeniyor, tıkanıyordu. İki tokatta nefes nefese kalıp öksürükler içinde kıvrandığına çoğu kez şahit olmuşlardı. İşte bu yüzden dayaktan öte başka şekilde acı çektirmesinden korkuyorlardı.

Baba Rahmi'nin sıcak odasına çıktıklarında onu; kirli, yer yer yırtılmış kanepenin üstünde, öfkeyle otururken gördüler. Çirkin suratı daha da çirkinleşmiş onu olduğundan daha merhametsiz bir duruma sokmuştu. Elindeki çayı masaya bırakıp Ramazan'a yaklaştığında burnundan hırıltılar çıkartarak soluyordu. Hasan ve Orhan korkudan bir adım daha gerilemiş, birbirlerine daha sıkı sokulmuşlardı. Ramazan ellerini ceplerine sokup tüm parayı iki eliyle masanın üzerine bıraktı. Arkadaşları da hızlı bir şekilde paraları bırakıp yerlerine geçtiler. Rahmi göz ucuyla paralara baktı. Eksik olduğunu düşündü. Çolak'ın anlattıklarından sonra fazla getirmiş olsalar dahi gözleri yine eksik görecekti.

“Niye bu kadar geç kaldınız lan? He... Nerelerdeydiniz?” dedi, biraz daha yaklaşmıştı. Ramazan tüm soğukkanlılığını koruyarak anlatmaya başladı:

“Rahmi abi,” dedi, lakabını ona yakıştırmadığından abi demeyi tercih ederdi. “Abi bugün işler kesattı. Zabıta yüzünden zor bitirdik malları. Turistleri rahatsız ediyoruz diye ensemizdeydi sürekli. Zaten sen...”

Ramazan sözlerini bitirmek üzereyken yüzünde sert bir tokat hissetti. Yediği tokadın nedenini soracaktı ki, bir tane daha tokat yiyerek iki adım geriye sendelemiş, dengesini kaybedip düşmüştü. Orhan da artık üşüdüğünden değil korktuğundan titriyordu.

“Ulan pezevenkler!” dedi, Rahmi. Orhan’la Hasan’ın yanına gelmişti. İkisi de birbirlerinin kollarını sıkıyordu. “Ne diye bana yalan söylüyorsunuz? Yaptıklarınızı yutar mıyım lan ben!” Orhan dayak yerken aynı zamanda ağlayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

“Yemin ederim abi... Abi ne varsa getirdik.” Dişleri birbirine vuruyordu. “Bahşişleri de koyduk. Allah, kitap çarpsın!”

Cümlesini bitirir bitirmez o da Ramazan gibi tokatlar yemeye başlamıştı. Acıdan kıvranıyor, yerlerde sürünüyordu. Kıyafetleri çekiştirilmekten yırtılmıştı. Yediği tekmelerden dolayı karınlarını tutuyorlardı.

“Allah’ınıza da kitabınıza da... ” diye söylenip duran Rahmi’ye yerden kalkmak üzere olan Ramazan, öyle bakıyordu ki, kızgın sobanın yanındaki sert odunu; başına, saatlerce çirkin suratına geçiresi geliyordu. Şu an ne ağzının kanadığını ne de insan olduğunu daha doğrusu bir çocuk olduğunu hissedebiliyordu. Kardeşten öte gördüğü arkadaşlarının haksız yere dayak yemesine dayanamadan ani bir hareketle ayağa fırladı. Kendisini arkadaşları için siper etti. Rahmi de tam bu sırada yorgunluktan nefes nefese kalmıştı

“Alt kattaki odaya siktirin gidin şimdi! Bir daha... Eğer bir daha benden habersiz iş yaparsanız... Görürüm sizi!”

Yatağına sinmiş olan Çolak, tedirgin bir şekilde gözlerini odanın etrafında gezdirdi. Ramazan, arkadaşlarının kollarına girmiş, öfkeli gözleri, yumru elleriyle kendisine ve arkadaşlarına söyleneni yapmaya; alt kata iniyordu. Gözlerini gizlice Rahmi'ye çevirdiğinde kırışmış, sinirli yüzünü, kirli kanepesine oturmuş, paraları saymakla meşgul olurken gördü. Gözlerini yine fark ettirmeden kapayıp az önceki uykusuna kaldığı yerden devam etmeye çalıştı.

Rahmi ise paraları sayıp dolabına koyduktan sonra en ufak pişmanlık belirtisi hissettirmeden yatağına uzanıvermişti. Alt katta kim, nasıldır umurunda değildi. Acıkmış mı, üşümüş mü diye hiç düşünmemişti bile. İçinde kendinden âciz çocukları ezmekten başka bir duyguyu barındıramıyordu.

Baba Rahmi, bir kere olsun bu evsiz, sahipsiz çocuklara isminin hakkını verememişti. Ne babalığını ne de merhametini gösterebilmişti. Öyle olsa kendi çocuklarıymış gibi rahmet etmesi, acıması, her zaman şefkatle konuşması, insanca davranması gerekirdi. Ama o, zavallı olan çocuklara zulüm ederek belki de kendisi gibi zalim olacak bir nesli; acı çektirerek, ezerek yetiştiriyordu.

Sabahın ilk saatleriyle geceden yorgun düşen cadde; dertli şarapçıları, ayyaşları, ahlaksız pezevenkleri kovmuş, kendisini günün aymasıyla birlikte gelen esnafla tekrardan toparlamıştı. Her zamanki gibi dükkânlar yavaş yavaş açılmış, cadde biraz olsun renklenmişti. Belediyenin temizlik görevlileri söve söve işe başlamış, dünden kalma pislikleri, birikmiş bira şişelerini yine söve söve temizlemişlerdi. Galip Dede Caddesini bitirip düzlüğe; İstiklal Caddesine çıkıldığında, yer yer köşe başını mesken edinmiş simitçiler görünür, yanında geçildiğinde sıcak, gevrek simidin kokusu ciğerlere çekilirdi.

Ramazan da çoktan uyanmış, burun tıkayan, kurumuş sidik kokusunun etkili olduğu lavabonun önündeki aynanın karşısına geçmişti. Üstten aşağıya kadar çatlak ve kir içindeki aynaya baktığında yüzündeki yeşilimsi renkleri gördü. Lekeli tırnaklarını yanaklarına yavaşça götürdü. Göz altındaki hafif morluk, rengini bir gecede belli etmeye başlamıştı. Kendisinden öte aynaya baktığında ise hayatı gibi paramparça, duşu aydan aya alan vücudu gibi kir içinde olduğunu gördü. Yontulmuş kenarlarını da yamalı ince kazağına benzetti. Bozuk musluktan az az akan suyu avuçlarına doldurup düşüncelerinden kurtulmak için yüzüne sertçe çarptırdı. Soğuk suyun etkisi öyle kuvvetliydi ki; kasıklarına kadar üşüdüğünü hissetti. Yazın gelmesi için neler vermem dedi içinden. Verecek hiçbir şeyi olmamasına rağmen... İçeri, odaya döndüğünde sidik kokusundan kurtulmuş; derin, soğuk bir nefes almıştı. Küçük bir topu andırır gibi uzanıp battaniyesine sarılmış Orhan'ı, kartonun üstünde yan yatıp ellerini soğuktan bağlayan Hasan'ı uyandırdı.

Diğer çocuklar da sestten gözlerini açmış, ayaklanmıştı. Ramazan odadaki herkes ortalığı toparlayana kadar ateşi hızlıca yakmış, çocukların yanına yaklaştırmıştı. Ellerini ovuşturup ateşin üstünde gölge yapar gibi duran eller, sesin geldiği yöne döndüğünde Rahmi'nin uykulu, çelimsiz suratını ve hemen kapının ucundan başını sarkıtmış olan Çolak'ı gördüler. Hasan o sırada Rahmi'nin neden geldiğini anlamış gibi kazağının kolunu sıyırmış, saatine bakmıştı. Saat sekizi dört geçiyordu. Şimdi yandık diye geçirdi içinden. Geç kalmışlardı. Dün Rahmi'nin nefesi erken tıkanmamış olsaydı sadece dudağı şiş olmazdı. Biliyordu bunu. Kaldığı yerden devam mı edecek diye düşünürken Rahmi, tehdidini sol elinin işaret parmağıyla odadaki her çocuğun üstünde teker teker gezdirerek savurdu. Çabuk işe koyulmasını bağırp çağırarak söyledi. Çocuklar korkudan hızlıca mendillerini alıp berelerini başlarına geçirirken Çolak'ın küçümseyici bakışlarını gördüler. Tüm çocuklar odadan çıkarken Ramazan, Çolak'ın bu gülüşüne mim koydu. Odadan çıkarken öfkeli bakışlarını onun gözlerine dikti. Çolak ise hiç aldırış etmeden yukarıya, Rahmi'nin yanına çıkıp üstünü giydi. Ekmek arası kaşarı mideye indirip yavaş yavaş hareketlenen İstiklal'e doğru ağır adımlarla yola koyuldu.

Ramazan yakın olduğu iki arkadaşı dışında tüm çocukları caddenin belli noktalarına dağıttı. Arkadaşlarıyla birlikte Balo Sokağının dar koridorundan kar birikintilerini ezerek İstiklale ulaşmıştı.

Ramazan elleri cepte, Hasan'ın şişmiş dudaklarında, Orhan'ın da zayıf kollarındaydı. Konuşmaya dünkü yediği dayaktan başladı Orhan. "Şerefsiz ne vurdu bize be! Allah'ı yok mu bunun?" dedi, arkadaşlarına baktı. Hasan ise kaşlarıyla Ramazan'ı işaret ederek onun düşünceli halini belli etmeye çalıştı. Evet, düşünceliydi. Kafasının içinden yattığı odadaki fareler gibi hızlı, sonunun ne olacağı belli olmayan planlar geçiyordu. Kendisini çocuk olarak görmüyordu belli ki. Büyüdüğünü hissediyor, hayatın zor olduğunu keşfediyor ve dünyanın sadece Rahmi'den ibaret olmadığını öğreniyordu. İstese bir gecede kaçıp gidebilirdi. Kimsesi yoktu sonuçta. Öyle biliyordu en azından. Bahşışleri biriktirip çatlak merdivenlerden birine sakladığı parayı alır, hiç tereddüt etmeden yoluna koyulabilirdi.

Göz ucuyla sağındaki iki arkadaşına bakarken aklına evdeki diğer çocuklar da geldi. Çoğu hayatın ne olduğunu bilmiyordu. Ayakkabısının bağcığını bile bağlayamayanlar vardı aralarında. Nasıl gidecekti ki! Çocukları haftanın iki veya üç günü aç ve susuz yatırdığı, sıcaktan mahrum bıraktığı olurdu Rahmi'nin. Vicdanından bir parça eziliyormuş gibi hissettiği anda çocukların yardımına koşar, olabildiğince tok yatırmaya çalışırdı. Rahmi uyuduğu zaman ateşi ses etmeden yakar, sönene kadar başında oturur, yıkılmak üzere olan çatı katı altındaki her günahsız çocuğun akıbetini düşünürdü. Çocukları unutsa veya umursamasa yanındaki yüzü gözü yara içinde olan, ekmeği bir, acısı bir olan iki yakın arkadaşını nasıl bırakacaktı! Buralardan kaçıp gitmeyi teklif etmişti kaç kere. Arkadaşları yaşayamadıkları hayattan öldürölme korkusuyla kabul etmemiş, Ramazan'ı planlarından vazgeçirmişlerdi.

Saatler süren koşuşturmanın sonunda gün kararmış, yağan kar durmuştu. Caddenin üzerine hiç alışık olunmayan bir sakinlik çökmüştü. Ellerindeki son mendilleri ve solmak üzere olan gülleri satan çocuklar ısıldayan caddenin üzerinden evlerine, Ramazan ve arkadaşlarından önce dönmüşlerdi. Ramazan uyandığından beri kafasının içinde dönüp duran planları kendince sonuçlandırmış, akşam oluncaya dek karşılaşılabilecek sorunları yine kendince çözümlemişti.

İş ilanları ve ünlü olmayı başaramayıp kıytırık barlarda sahne alacağı belirtilen sahne afişleriyle doldurulmuş sokağa girdi. Ramazan, Balo sokağıyla kesişen evlerinin önündeki polis araçlarını gördü. Polis aracının hızlı yanan çakarı, her zaman loş duran sokağı aydınlatıyor, yüzlerin seçilmesinde kolaylık sağlıyordu. Evin karşına yer edinmiş barlardan çıkan müşteriler, ellerindeki bira şişeleri ve ağızlarındaki sigaralarla vakanın ne olduğunu dedektif gibi çözmeye çalışıyor, eğlence olsun diye yorumluyorlardı.

Ramazan, Orhan ve Hasan'ın kollarından hızlıca kendine doğru çekip kalabalığın arasında beklenmesi gerektiğini söyledi. Üçünün de yüzlerinde korkudan çok merak vardı. Neden, kim için buradaydılar diye düşünürken kapıdan polislerle birlikte çıkan çocuklar araçlara bindiriliyor, başka bir memur da su uzatıyordu

Ramazan, çocukların araca bindiklerini görünce iyice meraklandı. Kalabalığın arasından sıyrılıp arkadaşlarını arkada bıraktı. Sarı bandın altından geçmiş, kapıya kadar yaklaşmıştı. Polisliği yeni kazandığı belli olan gençle göz göze geldiyse de aldırmadı. Gözleri kapıdan çıkacak olanlarda, kulakları ise polis ve ellerindeki telsizdeydi. Tam bu sırada hafif göbekli bir memur aracına yaslanıp telsizi ince dudaklarına doğru götürdü. Yandaki mandala basıp konuşmaya başladı.

"4540 merkez, Solakzade Sokağına intikal edildi. Olay yerindeki çocuklar, kimsesizler yurduna yerleştirilmek üzere emniyet araçlarına bindirildi. Cinayet şüphelisi şahıs, Tarlabası caddesinde göz altına alındı." dedi, kapıya döndü. Rahmi'nin kanlar içindeki bedeni, susmamış gibi duran aşağı sarkmış dili gözüktü. Gözleri açık, gökyüzünü son kez izler gibiydi. Memur telsizi tekrardan eline aldı. "Gasp şüphesiyle Baba Rahmi lakaplı, Rahmi Sivri; aşırı kan kaybından hayatını kaybetti," dedi. Ramazan duydukları ve gördükleri karşısında titremişti. Öylece kalakalmıştı. Rahmi'nin ölü bedenini gözünde bir kere olsun canlandıramamıştı. Üzerine tesir eden mahkûmiyet kalkmış. Kendisini özgür hissetmeye başlamıştı. Polislerce binanın etrafına sarılmış sarı bantların altından arkadaşlarının yanına geldi. Birbirine bakan gözlerdeki şaşkınlık karışmış, değişmişti. Ramazan yine arkadaşlarını arkada bırakıp günün bitmesi için sigara tütüren polise yanaştı.

“Abi,” dedi Ramazan. “Allah çocuklarını babasız bırakmasın. Anasız da tabii. İyi geceler!” Polis, sigarasını iki parmağı arasında tutup edilen duanın iki gün önceki şehit olan polislerden dolayı söylendiğini düşündü. Dumanını üflerken aklına iki yaşındaki bebeği geldi. “Âmin yakışıklı,” dedi, sigarasını yere attı. Arkasını dönüp gitmekte olan yetim ve öksüz Ramazan’a seslendi: “Seni de anasız, babasız bırakmaz inşallah. ” dedi. Çocuk duydu mu, duymadı mı anlamadı. Ama evine gidince çocuğuna sarılması gerektiğini anlamıştı. Gözleri dua eden çocuğu aradıysa da bulamamış, kaybetmişti.

Polis aracının aydınlattığı evin duvarında şöyle yazıyordu: “Sokaklar çocuklarıdır. Çocuklar, sokakların değil!”

ŞEHRİN KÖŞESİ

Rumeysa Uyar

ÇARMIHA GERİLEN DERVİŞLER TEKKESİ

Hulusi Çakmak

*Bilge bir baykuşun ağzından çıkan nidalar
hatırlatıverir:
Hayatın boktan olup üzerimize boşaldığını.*

*Bakıyorum şu dünyaya
Islak bir çamaşıra dönmüş.
Her yerinden vebal akar tepemize!*

*Albümler ki hepsi birer çilehanedir.
Derme çatma felek tekkesinde,
Her insan özünde bir dervıştır.*

*Dertsizler bîhaberdir çilekeşlerin hâlinden
Sonu yazılmamış, tükenmez bir destandır
gönüllerimiz.
İçi doludur ardışık kahırlarla güpegündüz.
Derken...*

*Yine gördüm seni...
Karpuz kabuğunda bir gece yarısı
Çaldın kapımı.
Yapış yapış seraplar öncesi...*

*Ne çabuk gidersin? Geldiğin gibi.
Beklemek vazifesinden emekli olamamış bir
adamım ben!*

*Koşturamam arkandan.
Bir Yunus ilahisi yıkar beni
Anadan üryan... Çırılçıplak... Gergin bir deri...
Gerilmişim çarmiha,
Kırık dökük hayal bozuntularından yapılma!*

BELKİ MUCİZEDİR

Mustafa Özgöl

Taş alnıma düştüğünde gözüme değen kalabalığı yardım
Parmaklarıma ücra, alnıma atların rüzgârları
Günü al aşağı etmeye hınçlanan yıldı sis perdesini yarıyor
düşümde
Koluma girmekte dün, yolunu kaybetmekte meşgul ihtiyar
Oysa ona hiçbir hayatta yarenlik etmemiş biriyim
Taş alnıma düşmezden önce ben, kendimi çağırdım
meydana
Bilmeden de olsa sefanın sinsî derdini sağrısız
bacaklarımda her gün hissederdim
Ak bir çizgiydim Cem gelmezden önce, kadehi beri tut.

Kimse görmedi, arşınlanan yolu başsız da yürüyebildiğimi
Yaşamamış herkesin ölmesinin de gerektiğini kağıda mı
yazacaksın?

Duyuyorum, velut bir karanlık şehre düşüyor, kafanı
yukarıya çek
Savaşın narası değil elbet, kurşundan örülme günler
hülyamı yakmıştı ve dalları

Fakat kınına sarılıyor düşman, suyun uyumadığını
biliyorum
Alaca kanatlarını göstermekle dikkat talep ediyor zaman
Ah, benim söyleyeceğim bir yangındır toprağı deşen şu
ıslak tohum
Bugün de yaşamakla meşgul, bugünü de hazin gece
belliyorum
Gözlerimi örterek giriyorum hüzünden yapılma evlere.

Taşa kan birikti, kan taşa değdiğinde dört nala koşuyordu
taylar

Omuzlarının dalgalanan gururu gözümün eşrafına
dokunsun ey perî

Şanımlı kendime sakladım, kem bil gam eteğine sarıldığım
şu boğazımın kuruluşunu

Bir yudum su, biraz su...

Gömleğimi parçalayıp seraba bıraktım

Geldi raks içinde kuyunun izini sayıklayan

Görmediğini söyledi ıssızı da alenen kadar

Gömleği diktim ve örttüm meşguliyeti sayıklayan beyaz
geceyi

Attı suya beni, sem değil dedikten sonra saydı kaç yıl
beklediğini

Gözlerini kahreden eşyaya açtı ve "Aşk" dedikten sonra
eline mühürledi güneşi

Edrikni, alnımın ateşine benzedi elinin içindeki

İçimdeki içe benzedi, inkârın kapısına erişmeyen kan lekesi

Işık, günden ziyadedir; benden ziyade, huzurlu musun ey
görülen

Sana değmenin cüreti, asabımın kudreti yalnız yağmurladır

Hakikat, dilsiz adımı yelesiyle boğazlamadan göründü
özüme

Muma ervah değişiyor, sinekleri kitabımdan çekmiyorum

Yaşım geçkin güllerin solmaya yüzü olan yaralarında

Ey yara, hoşnut musun soyulan yüzüme süslenmekle

Gerilen eklemlerimle seni, eşiğe basarken gördüğümde,
"örttün" dedim bir miktar acıyı

Kaldır ayağını, cemrem cem olmuş dönmekte dünyanın
peşinde

Sen bana kadehin renginden bahset, hâle sana içtiğimden

Reng göze görünmeyendir, kaldır kanlı ayağını göğsümden.

HİSSİZ BEKLEYİŞ

Aydan Attay

YAKARIŞIM

Merve Nur Şanlı

Karamsarlık insanı içine çeken bir kuyu. Sen kurtulmayı bekledikçe ışığı sönen, gitgide seni de içine alan bir karanlık. Kimselere anlatamadığın belki anlatacak olsan da kimseleri bulamadığın ve ne yazık ki sesin ancak sana yankılanan tarafı. Sen boğabilirsin karamsarlıkta ancak kendini. Yalnızlığınla baş etmeyi öğrendiğin ya da öğrenmiş gibi yaptığın bir oyun, hep oynadığın, hiç sıkılmadığın yalandan bir hayat kâbusu.

Gülümserken kendini sıktığından bahsederdi bir dostum.

"Dişlerimi gösterip kahkaha atmak yerine gülümseyen dudaklarımın içinde dilimi ısıyorum." derdi. İnsan, gülerken de kendi olamazmış. Her şeyin kötüsünü düşündükçe içine sıkıştığım bu oda, içeriye doğru devrilen bir yığıntı oluyor. Kendisini ait hissetmiyor insan, oysa şuraya bir bakın. Koltuk ve perdeler ne kadar da birbiriyle uyumlu. Masa örtüsünün çizgileriyle halının desenleri aynı renk. Kitaplar boy boy dizilmiş, kalemler tek ayak üstünde bekliyor. Her şey yakışıyor birbirine, ama sen içine düştüğün bu kuyuyla beraber apayrısın bu dünyadan. Ait değilsin, misafirlik gibi değil bu şey, bir eşyaya sahip olmak gibi de değil. Umursamaz ve kahrolası bir insan müsveddesi. Bugün böyleyim.

Karamsarsın, dediğini duyar gibiyim. Karamsarım.

Bu duvarlar üzerime gelmeyi ne zaman bırakır? Bu tavan sesimi duyup ne zaman bana cevap verir? Peki ya bu odanın içindeki uyum ne zaman kafamın dağınıklığıyla iyi anlaşmaya başlar da kardeş olur? Biz ne zaman yakışırız birbirimize? Ne zaman uzaklar yakın olur?

Duymazlar. Bağırma. Duymazlar. Alkışlama. Duymazlar. Uzaklaşma. Konuşma.

Sen onların istediği gibi biri olamıyorsan, senin hikâyeni kimse bilmek istemez. O kuyuda veya o odada olman kimsenin umurunda olmaz.

Ya ben? Ya ben birilerini umursadım mı? Birileri için bağırdım mı? Alkışladım mı onları en temiz duygularımla? Konuşmayı denedim mi? Duyabildim mi birilerinin sesini veya sessizliğini? Yeterince yakın mıydım sevdiklerime? Pencereden atlayan bir gence, cebinde parası olmayıp şehrin son çıkışında kendisini köprüye asan abiye. Çocukları için her şeyi yapmaya hazır olan o abla. Komşuma. En yakın dostuma. Anneme. Ya babama? Duydum mu ben? Yoksa kendi kuyumla kendi karamsarlığımınla meşgulken gözlerimi kapattım mı? Çevirdim mi kafamı? Bugün Filistin'e, dün Doğu Türkistan'a, Suriye'ye, Senegal'e. Türkiye'ye.

Duydum tüm o gürültüleri ama dinlemedim. Baktım tüm o kanlı fotoğraflara ama görmedim.

Kimse birbirini umursamıyor. Yalan söylemeyelim birbirimize. Ellerinde baltalar, ipler... Kaçırmışlar ormana temiz yürekli iyi taraflarımızı. Nefes alan yanlarımız bizimle değil.

Karamsarım evet. Bugün karamsarım. Dışarıda her şey bahara dönüşürken, doğa yeniden canlanmaya başlarken ben bugün kuyudayım.

Peki ya sen? Peki ya Aşk?

Üzerime serpiştirilen ölü toprağını ancak o mu elleriyle temizler?

Ona tutunsam, onda nefes alsam. Kuyuya biri daha atlasa. Tamam çıkmasam ama seninle, aşkla orada ömür boyu kalmayı göze alsam. Aşk olsa, âşık olsam. Karamsarlık olur mu? Kuyu karanlık olur mu?

Yine de görmez miyim?

Belki geçer o zaman içimizdeki şeytanın fısıltısı. Biraz olsun renklerin güzelliğine, koltuğun perdeyle uyumuna, haliya. Şuraya, içeriye, hep güzelliğe bakarım. Senin, aşkın o renklere ne kadar çok yakıştığını anlarım. Aşk diğer tüm her şeye, dertlere, hepsine merhem olmaz mı? Ağrıyan başa, sızlayan dişe, kopan kola, parasız cüzdana, ocaksız eve, oğulsuz babaya, vatansız toprağa? Bir mesele midir aşk? Bir ilaç mıdır? Kaçacak yer mi? Sevilecek kucak mıdır?

Zaten kuyudasın, zaten ışıklar yok. Zaten etraf karanlık. Bir ışık olmaz aşk, belki nefes olur. İnsan da zaten ışısız belki yaşar da nefessiz yaşayamaz. Aşk bir mesele değildir bana kalırsa. Bir mesele vardır ve aşk var olan diğer tüm meseleler için koşmayı öğretir. Aşk seni karamsarlık deryasından alıp da boğulmaktan kurtarmaz. Sana ancak yüzmeyi öğretir. Kanlı fotoğraflarla ağlamayı değil ancak savaşıarak bu kâbustan uyanacağını öğretir. Aşk ülkün için omuzladığın o tabutla yarışmaz, seni ülkünle karşı karşıya getirmez. Aşk, omuzladığın tabutu anlamayı öğretir, ülkünü anlatmayı öğretir.

Kuyudayım evet. Bugün oldukça karamsarım. Anlatacak çok iyi bir aşk hikâyem yok. Ama olur da aşk çalarsa kuyunun karanlığını, o gün o odanın uyumunu kaldırır ellerim. Kendimi yakıştırırım ve hırkamı alır çıkarım, güzellikleri sadece pencereden izlemem. Koşarım.

Belki o zaman bu kadar da umursamaz olmam.

Bugün değil ama. Bugün karamsarım. Yanan tüm ocaklarla, ağlayan tüm analarla, sevgililerle çakışıyor bugün hikâyem. Onların gözyaşları benim gözyaşlarım. Ağlamak, dövülmek, çıldırmak değil bu. Öylece bekliyorum. Ellerimle bacaklarımı kendime doğru çekmişim, küçüldükçe küçülüyorum. Susamışım. Neden su versinler? Ağlamışım. Neden yaşımlı silsinler? Bugün kuyudayım, yarını bilmem ama bugün bu dipsiz yerde kendi umarsızlığımda yaşayacağım. Yarın belki bir ananın yüreğinde olurum, belki bir Orta Doğu Ülkesinde savaşıyor olurum, belki de komşumla aynı sofradayım. Belki bir dostumla, belki seninle.

Hangi aşkın kapısındaayım? Kiminleyim, kimdenim?

Kapındayım Allah'ım. Al içeriye bu âciz kulunu. Bir hırkam bir de sen. Gel, dersen ancak sana gelirim.

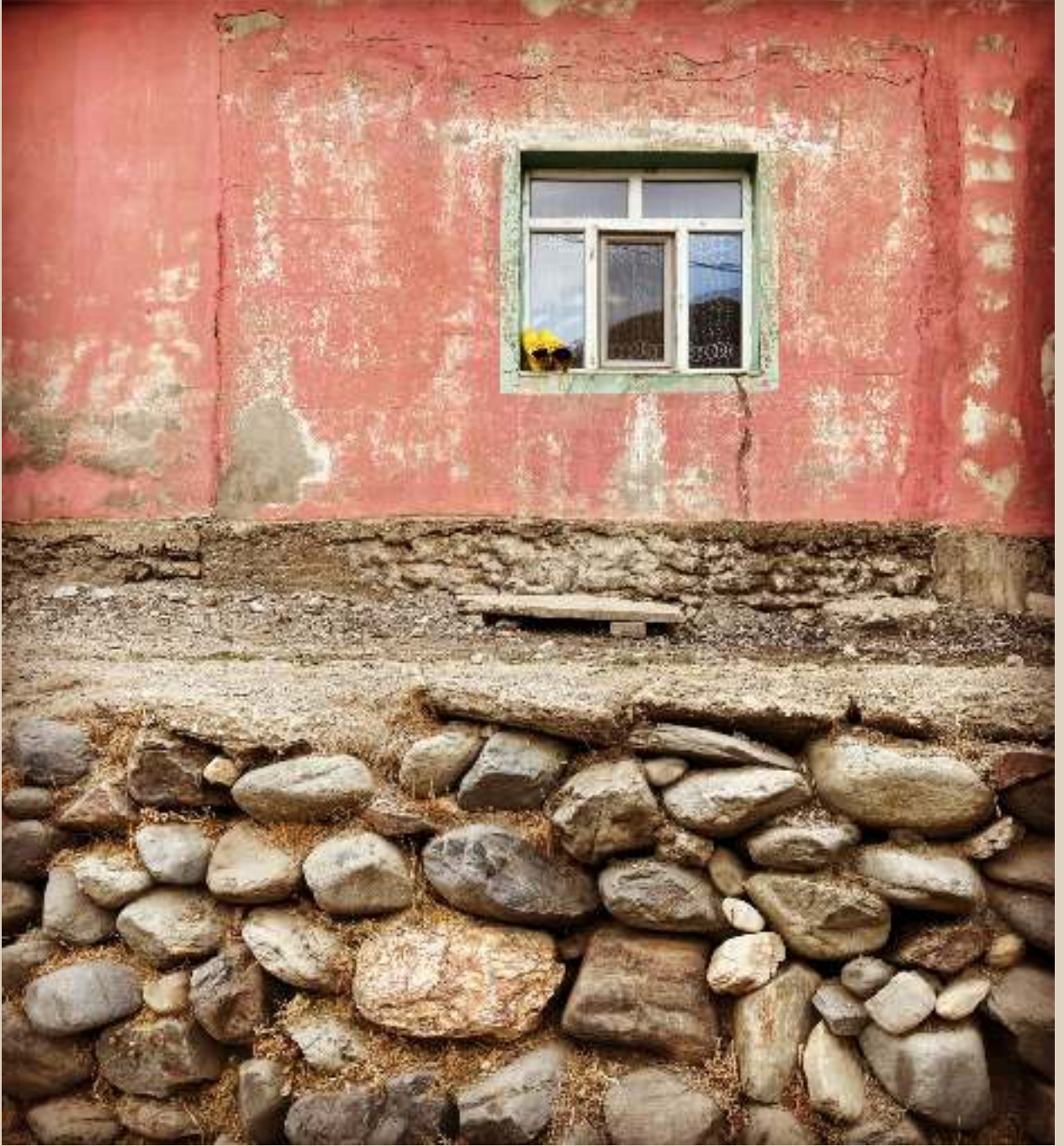
Kapındayım Allah'ım. Biliyorum biri kapalıysa bir diğeri hep açık.

Gözlerimi de aç. Yalvarırım.

BEKLEYİŞ

Ayşe Şahin

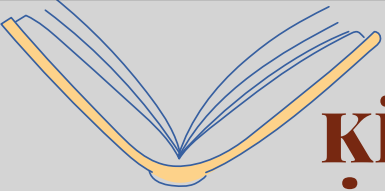
FİLM ÖNERİSİ: ÇİNGENELER ZAMANI

(Yönetmen: Emir Kustirica)

"Kanatlarımı koparmak istiyorlar, kanatları olmayan bir ruh nedir ki? Benim ruhum özgür. Yükseklerle çıkıp sonra aşağıya iner. Bazen gözyaşı döker, bazen de şarkılar söyleyip kahkahalar atar."

Hayalleri olan yönetmenin; bir düş kadar derin, gökkuşağı gibi renkli ve gerçeklik algımızı zorlayacak kadar masalsı anlatısı Çingeneler Zamanı, hayatın içinde sabit bir yer edinememiş ve yok olmak üzere olan dilleriyle birbirlerine tutunan toplumu, Çingeneler'i konu edinir.

KİTAP ÖNERİSİ: SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ

"Saatin kendisi mekân, yürüyüşü zaman, ayarı insandır. Bu da gösterir ki, zaman ve mekân, insanla mevcuttur."

Bu düsturla yola çıkan ve derin bir zaman algısıyla bizi içine çeken Saatleri Ayarlama Enstitüsü, Tanpınar'ın saatler ve insanlar üzerine kurduğu şahane dünyasına davet ediyor bizleri. Bir insanın, hayatın içine kendini yerleştirme ve tutunmaya çalışma çabasını her yönüyle okurken; etrafında olup bitenler ve olayların içerisindeki diğer insanlarla olan aykırı iletişiminin, zaman içinde ne denli evrildiğini de görüyoruz aynı zamanda. Halit Ayarçı ve Hayri İrdal'ın tanışma hikâyesini şekillendiren saat ve zaman algısı, okura sunulan bir hint kumaşı âdeta.

***Siz de sanata dair
içeriklerinizi bizlerle
paylaşmak isterseniz,
aşağıdaki bağlantılar ve
hesaplar üzerinden
bizimle iletişime
geçebilirsiniz.***

E- posta: yelefanzin@gmail.com

Instagram / Twitter: [yelefanzin](#)

Sitemize göz atmak için,
www.yelefanzin.com adresini
ziyaret edebilirsiniz.

